

— bac! Prešeren strel strese zrak. Nad cesto, nedaleč od avta, se razpoči granata. A že po zraku tuli druga. Ranjenci si ne upajo dihati. Pozabljuje na boli... Čutijo le strah, da bi morda še zdaj —. Zgrozé se od same misli. Avto v blaznem diru drvi...

Končno je stran Ravelnika potemnela za par korakov. Šofer se oddahne. Niso še varni, pa vendar vsaj malo na boljšem. Straža jih ustavi za hip, pa po geslu jih pusti dalje. Kot bi trenil zleté mimo bovške trdnjave, zavarovane sred skal, vijó se pod razstreljeno utrdbo Hermanem na Rombonu, kjer prasketajo strojne puške, in preden izide luna, avto že brni proti Logu.

Silno skakanje in pretresanje avta je ranjencem razvezalo obveze in povečalo boleost. Pa reveži ne tožijo. Veseli so, da so vsaj nekoliko oddaljeni od vražjega vrenja in da počivajo na beli bolniški postelji. Preden ozdravijo — se tolažijo — se bo končala vojna in vrnejo se naravnost domov. Tako je Črnuta pozabil na trpljenje, ki ga je palilo in trgalo. Čutil je le čar doma, bližino svojih otrok in gorel je le od želje, da jih čimprej poljubi in da privije k sebi dobro srce stare matere. Kako rad bi ubežal k njim, sedel za preprosto hrastovo mizo, ali pa šel pred hišo in se razgledal po gorah, ki so bile njegov svet. Tam je kot deček skakal, plezal po skalah kot divji kozel in vriskal, da so se gozdovi oglašali v odmevu... O, kako lepo je bilo tam pri mamicí! — Lonček mleka, skleda polente na mizi, ah, je bilo to lepo! In te pravljice: Ko bi tudi zanj rasla taka planinska roža, ki je na Triglavu ozdravila ranjenega Zlatoroga! Vse otroško življenje in poznejše se mu je preletavalo po mislih...

Utrujen je zaspal.

Krasen sen mu je padel na trepalnice. Ozdravel je že. Noga se mu je zacelila in bilo je že po vojski. Pa ni šel delat v svinčene rove. Ni se ogreval za ta podzemski svet, za svet teme in obupa. Prodal je svojo kočó in se preselil k bratu v Loče pri Beljaku. Pomaga mu pri čebelarstvu. Dela panje in oddaleč, predvsem s Češkega, prihajajo naročila nanje in na roje čebel. Dobro se jim godi in sreča se smeje nanje... Veseli se novega življenja.

(Nadaljevanje.)

Fr. Ločniškar:

Ptičice vprašujejo.

»Kje si letos, ii prijazni dečko,
ki 9i latisko zimo z oken teh
nos pozdravljal in posipal zrna
neuttudno v mrazu nam po tleh?

Več ne čujemo oeselih vzklíkov,
hiša prazna, mrzla se nam zdi;
skozi okno mamico le zremo,
ki crtožno D mrzli dan strni.«

Ne dobé odgouora siničke,
žalostne k sosedu odlete.
V sobi žalne misli mati snuje,
ža umflim sinkom ji tekd solze.